

Loven trådte ifølge § 39 i kraft den 1. oktober 1959. Samtidig ophæves lov nr. 212 af 31. maj 1939 om boligtilsyn og sanering af usunde bydele. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget modtoges med velvilje af alle partiers ordførere. Et problem, som alle ordførerne beskæftigede sig med, var spørgsmålet om at fremskaffe de fornødne *erstatningslejligheder*.

Carl P. Jensen (S) fremførte endvidere visse betæneligheder ved reglen om støtte til kompensation af lejetab ved istandsættelser af bygninger af særlig kunstnerisk eller historisk værdi. Han erkendte, at bestemmelsen kunne have en vis værdi, men advarede mod at administrere den på en sådan måde, at fredningsmulighederne blev misbrugt på bekostning af fremskaffelse af hensigtsmæssige erstatningslejligheder.

Mulighederne for ejerlavssaneringer hilstes med tilfredshed af bl. a. venstres, det konservative folkepartis og det radikale venstres ordfører. Sidstnævnte (*Lannung*) var meget betænkelig ved bestemmelsen i § 38, hvorefter boligministeren i 3 år efter lovens ikrafttrædelse efter indstilling fra en kommunalbestyrelse kunne *afskære grundejere* fra at overtage gennemførelsen af en sanering.

Om *udvalgets* drøftelser anføres i betænkningens bemærkninger bl. a.:

„... Udvalget har endvidere overvejet, om det måtte være muligt nærmere i selve lovforslaget, § 27, stk. 2, at angive, i hvilken udstrækning de midler, som stilles til rådighed til saneringsformål, kan anvendes til *bevaring af kunstnerisk eller historisk værdifulde bygninger*, som er beliggende inden for saneringsområder. Der er i udvalget enighed om, at det vil være ønskeligt, at sådanne bygninger kan bevares for samfundet, men man har ikke fundet det hensigtsmæssigt og heller ikke praktisk på forhånd at opstille en fast regel om, i hvilken udstrækning en sådan bevaring kan finde sted. Udvalget har om dette spørgsmål haft samråd med boligministeren, som har givet udtryk for, at bevaringsinteressen og bevaringsmulighederne nødvendigvis må variere stærkt fra saneringsplan til saneringsplan, og at behovet for at kunne yde støtte i de særlige tilfælde, hvor en bevaring set med samfundets øjne er ønskelig, derfor kan variere fra år til år.

Der har som nævnt fra forskellig side været rettet henvendelse til udvalget vedrørende bestemmelserne i lovforslagets kapitel VII om tilvejebringelse af *erstatningsboliger*, idet de her foreslåede bestemmelser fra visse sider ikke menes at være tilstrækkelig effektive. Dette gælder således „Bymæssige Kommuner“, som har givet udtryk for, at problemet om fremskaffelse af erstatningsboliger i Københavnsområdet er så stort, at bestemmelserne vil vise sig utilstrække-